

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **A. V. V.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-63334-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-63334-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 2. 2015, č. j. OAM-439-10/ZR-2014, kterým byla dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a bylo rozhodnuto o udělení výjezdního příkazu žalobci. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Namítal, že žalovaný zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Uvedl, že žalovaný se nesprávně a nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné a nepřezkoumatelné. Namítal, že argumentace žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není správná, neboť není založena na správných a logických závěrech. Zdůraznil, že není přípustná žalovaného argumentace kruhem; žalovaný podle žalobce jen ze samotného naplnění důvodu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců bez dalšího způsobem hraničícím se svévolným uvažováním implikuje slabší význam rodinných vazeb žalobce, některé pasáže rozhodnutí žalovaného jsou paušálně odsuzující, zcela spekulativního charakteru a naprosto nepřezkoumatelné. Namítl, že ze samotné skutečnosti naplnění důvodu pro zrušení trvalého pobytu nelze takto extenzivně vykonstruovat skutečnosti s tím nesouvisející, jako je např. ničím nepodložená domněnka o prioritách žalobce apod. Uvedl, že byl skutečně odsouzen za úmyslný trestný čin k osmnáctiměsíčnímu žaláři, avšak žalovaný nemůže vědět, jaké pohnutky jej ke spáchání trestného činu vedly a už vůbec nemůže bez dalšího činit závěry o neupřímnosti a účelovosti jeho rodinných vztahů.
3. Argumentaci žalovaného, že se zrušením povolení k trvalému pobytu nedochází k nucenému vycestování žalobce z území České republiky ani k vyslovení zákazu pobytu a že si žalobce může požádat o jiné pobytové oprávnění, považoval žalobce za překonanou. Poznamenal, že k nucenému vycestování sice dochází až v případě správního vyhoštění, přičemž je zřejmé, že žalovaný ví, že vyhoštění žalobce bude následovat po zrušení trvalého pobytu a že po zrušení trvalého pobytu je šance na získání nového pobytového titulu prakticky nulová. Zdůraznil, že kdyby argumentace žalovaného byla dovedena ad absurdum, nebylo by vlastně vůbec potřeba zkoumat přiměřenost zrušení trvalého pobytu, neboť jde o ztrátu toliko nejvýhodnějšího pobytového titulu, a tudíž jakákoli nepřiměřenost je s ohledem na možnost získání jiného pobytového titulu vyloučena. V tomto ohledu odkázal žalobce na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že zrušení povolení k trvalému pobytu se svou intenzitou spíše blíží rozhodnutí o správním vyhoštění. Konstatoval, že žalovaný se snaží banalizovat jakákoli kritéria svědčící ve prospěch žalobce, nejinak tomu je i u délky pobytu žalobce v České republice. Zdůraznil, že žalobce zde žije již více než 20 let. Uvedl, že správní orgány zcela pominuly roli žalobce v rámci trestné činnosti a závažnost tohoto trestného činu nadhodnocují. Upozornil na to, že se žalovaný při hodnocení trestné činnosti žalobce dopustil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřípustné paušalizace a generalizace, jelikož do případu žalobce promítá obecné stereotypy o vietnamské komunitě.

4. Namítal, že již v řízení před správním orgánem I. stupně navrhoval výslech své manželky, přičemž tento důkaz správní orgán I. stupně neprovedl a ani neodůvodnil, proč nepřistoupil k výslechu svědkyně. Poukázal na to, že žalovaný sice připustil dílčí pochybení správního orgánu I. stupně, avšak zcela nesprávně a nepochopitelně intenzitu toto pochybení banalizoval, v důsledku čehož dospěl nesprávnému závěru o celkové zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Byl toho názoru, že správní řízení jako celek je stíženo natolik závažným procesním pochybením, v jehož důsledku byl žalobce zkrácen na svém právu na spravedlivý proces. Nesouhlasil s tím, že by neodůvodnil svůj návrh na provedení svědecké výpovědi, tento návrh byl odůvodněn, přičemž je zřejmé, že výslech jeho manželky je z povahy věci jedním z klíčových důkazů, které mohou být v řízení o zrušení pobytu pro účely dostatečného zkoumání přiměřenosti vůbec provedeny.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že se námitkou nepřiměřenosti obsáhle zabýval ve svém rozhodnutí, na jehož příslušné pasáže odkázal. Byl toho názoru, že zásah do rodinného a soukromého života nezpůsobilo žalobou napadené rozhodnutí, ale způsobil jej žalobce sám svým protiprávním jednáním, neboť se dopustil trestného činu podle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Zdůraznil, že si žalobce měl před pácháním takto závažné trestné činnosti být vědom, jaké následky s sebou takové chování může nést, čehož však nedbal. Nynější postup žalobce, který se zaštiťuje svými rodinnými vazbami v České republice, se žalovanému jevil jako účelový a neupřímný. Byl přesvědčen, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a rozhodnutí správních orgánů jsou řádně zdůvodněna. V daném případě nebylo správními orgány nikterak zpochybněno, že žalobce má na území České republiky skutečné vazby, od počátku braly v úvahu, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu zasáhne do jeho rodinného života. Zdůraznil, že v případě posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí nejde toliko o zjištění existence relevantních vazeb cizince na území, ale především o vyhodnocení, zda rozhodnutí zasáhne do těchto vazeb nepřiměřeně. Uvedl, že samotná existence zásahu do života žalobce neznámá, že mu nemůže být povolení k trvalému pobytu zrušeno a že by tento zásah musel být s ohledem na všechny specifické okolnosti případu shledán nepřiměřeným. Poukázal na to, že v tomto případě nelze zásah považovat za nepřiměřený.
6. Uvedl, že se řádně vypořádal se všemi okolnostmi svědčícími ve prospěch i neprospěch setrvání žalobce na území České republiky. Vzal v potaz, že napadené rozhodnutí může zasáhnout do života rodinných příslušníků žalobce, přičemž předestřel dva možné scénáře – rodinní příslušníci buď budou následovat žalobce do jeho domovského státu, nebo setrvávají v České republice. Upozornil na to, že s těmito variantami při svém rozhodování kalkuluje i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39. Žalovaný se nedomníval, že by výslech žalobce či jeho rodinných příslušníků mohl přinést cokoli nového. Konstatoval, že žalobce měl v řízení prokazatelně možnost vyjádřit svůj názor a uvést všechny rozhodné skutečnosti, přičemž byl též právně zastoupen.
7. Zdůraznil, že závažnost protiprávního jednání žalobce nenadhodnotil. Poukázal na to, že žalobce prodával po dobu od poloviny roku 2012 do března 2013 pervitin osobám nižších Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věkových kategorií ze sociálně slabších vrstev, osoby, které od žalobce pravidelně získávaly drogy, využívaly na jejich nákup sociálních dávek či půjček, některé z těchto osob se dopouštěly i majetkové kriminality, aby měly na pořízení drog dostatek finančních prostředků. Konstatoval, že veškeré tyto skutečnosti plynou z trestních rozsudků, které jsou obsahem spisového materiálu. Byl s ohledem na výše uvedené přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí není založeno na paušálních či obecných závěrech. Pokud uvedl, že žalobce upřednostnil zisk z prodeje drog před zájmem na zachování povolení k trvalému pobytu a před zájmy své rodiny, nejde o paušalizující tvrzení. Zdůraznil, že žalobce se dopustil závažného trestného činu, přičemž mohl vědět, že za tento čin může být potrestán i nepodmíněným trestem odnětí svobody, což do jeho rodinných vztahů výrazně zasáhne. Uvedl, že žalobci muselo být též zřejmé, že bude-li odhalen a odsouzen, může dojít ke zrušení bytového oprávnění, čehož však nedbal.

8. K námitce týkající se neprovedení svědecké výpovědi manželky žalobce žalovaný konstatoval, že ve správním řízení nebyly rodinné vazby žalobce nikterak zpochybňovány. Zdůraznil, že svědecká výpověď manželky žalobce by měla smysl ve chvíli, kdy by existovala důvodná pochybnost, zda žalobce sdílí se svou rodinou společnou domácnost, udržuje pravidelné styky, podílí se na výchově dcery apod., přičemž taková pochybnost v řízení nevystala, a k provedení předmětné svědecké výpovědi tak nebyl důvod.

Správní spis

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznámením o zahájení řízení ze dne 24. 2. 2014 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 4. 9. 2013, č. j. 2 T 182/2013-173, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2014, č. j. 4 To 509/2013-216, který nabyl právní moci dne 13. 1. 2014, byl žalobce odsouzen pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Z opisu rejstříku trestů soud dále zjistil, že žalobce byl v minulosti odsouzen pro přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží dle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, a to rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 8. 2010, sp. zn. 27 T 136/2009; žalobci byl tímto rozsudkem uložen peněžitý trest 30 000 Kč a trest propadnutí věci. Dne 9. 2. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-439-10/ZR-2014, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce neodůvodněné odvolání ze dne 2. 11. 2015, které doplnil podáním ze dne 17. 1. 2016. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 6. 4. 2016.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 12. 12. 2018 právní zástupce žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí jsou nezákonná, neboť způsobují žalobci nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Nijak nerozporoval ani nezlehčoval fakt, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, nicméně by se mělo dle jeho názoru vzít v potaz to, že na území České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky pobývá již od roku 1997, všichni jeho rodinní příslušníci pobývající na území České republiky mají trvalý pobyt a nemá vazby k zemi svého původu. Zdůraznil, že žalobce fakticky nemá šanci podat úspěšnou žádost o jinou formu pobytu na území České republiky, a proto pro něj žalobou napadené rozhodnutí fakticky znamená nutnost opustit území České republiky. Dále právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí jsou zatížena vadou v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění skutečnosti, proč nebyl proveden výslech manželky žalobce, ačkoliv jej žalobce navrhoval včetně zdůvodnění, proč by měl být proveden. Správní orgán I. stupně se s tímto procesním návrhem vůbec nevypořádal, žalovaný se pak v rámci odvolacího řízení s touto skutečností vypořádal nedostatečně ve snaze zhojit pochybení správního orgánu I. stupně. Poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, a to zejména pokud se jedná o článek 3 a 9.

11. Žalovaný se z ústního jednání soudu nařízeného na 12. 12. 2018 předem omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Předně soud uvádí, že v přezkoumávaném případě je nutno vycházet z § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, ačkoliv žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 7. 6. 2016, neboť řízení o ukončení trvalého pobytu žalobce bylo zahájeno 24. 2. 2014. Podle přechodného ustanovení obsaženého v čl. IV bodu 1 zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
15. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
18. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli shodně k závěru, že došlo k naplnění dikce § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný při svém rozhodování vycházel především z vlastní evidence, rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 4. 9. 2013, č. j. 2 T 182/2013-173, rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2014, č. j. 4 To 509/2013-216, výpisu z informačního systému cizinců a opisu rejstříku trestů. Oba správní orgány rovněž hodnotily dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a shodně shledaly, že v tomto případě nebude dopad jejich rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Své úvahy v tomto směru ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily. Žalobce při ústním jednání soudu dále rozšířil svou argumentaci o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného o to, že ji spatřuje též v nedostatečném vypořádání se s námitkou stran neprovedení svědecké výpovědi jeho manželky správními orgány. Soud k tomu uvádí, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti, což znamená, že prvostupňové a odvolací rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Žalovaný k provedení výpovědi manželky žalobce na straně 8 svého rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně měl pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dostatek informací, a proto byl dle žalovaného výsledek manželky žalobce zcela nadbytečný, neboť správní orgán I. stupně i žalovaný považovali za prokázané, že žalobce má na území České republiky manželku a nezletilou dceru. Takovéto vypořádání dané odvolací námitky považuje soud za dostačující. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou. Z argumentace žalobce je zřejmé, že spíše než nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů mu vadilo vyhodnocení dopadů jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. To však bude předmětem posouzení jedné z dalších žalobních námitek.
19. Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce spočívající v tom, že nebyl proveden navržený výsledek jeho manželky a že je z toho důvodu celé správní řízení stiženo natolik závažným procesním pochybením, v jehož důsledku byl žalobce zkrácen na svém právu na spravedlivý proces. Lze přisvědčit žalobci v tom, že správní orgán I. stupně neprovedl navrženou svědeckou výpověď a ani neodůvodnil, proč nepřistoupil k výsledku jeho manželky. Soud zdůrazňuje, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti, což Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znamená, že rozhodnutí správního i odvolacího orgánu tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a případné nedostatky prvostupňového řízení mohou být napraveny v odvolacím řízení. Zjistí-li tedy odvolací orgán, že správní orgán I. stupně vůbec nereagoval na důkazní návrh účastníka řízení spočívající ve svědecké výpovědi, může toto procesní pochybení napravit buď tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně zruší a v dalším řízení jej zaváže k tomu, aby navrženou svědeckou výpověď provedl, nebo tím, že svědeckou výpověď sám provede, nebo tím, že vysvětlí, proč k provedení výsledku nepřistoupil. V posuzované věci žalovaný přiznal pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že nereflektoval na navržený výsledek svědkyně. Žalovaný se pak správně zabýval tím, zda je třeba provést tento důkazní prostředek pro řádné zjištění skutkového stavu, přičemž jednoznačně osvětlil, z jakých důvodů nepovažuje výsledek za nutný. Soud proto konstatuje, že ve správním řízení nebyl opomenut důkaz spočívající v navržené svědecké výpovědi manželky žalobce, a toto řízení tedy není postiženo žalobcem namítanou vadou (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, Sb. ÚS, sv. 3, s. 51, obdobně např. nálezy sp. zn. I. ÚS 549/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 65, nálezy sp. zn. II. ÚS 663/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 19, nálezy sp. zn. IV. ÚS 67/2000, Sb. ÚS, sv. 21, s. 153; dostupné též na <http://nalus.usoud.cz>; uvedená judikatura se vztahuje na dokazování v soudním řízení, ale plně se uplatní i na dokazování v rámci správního řízení).

20. Jako nedůvodnou soud vyhodnotil též námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu. K tomu soud uvádí, že z § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců plyne, že pro zrušení trvalého pobytu dle tohoto ustanovení je třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgány proto musely v tomto řízení zjišťovat naplnění těchto dvou podmínek. Mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 4. 9. 2013, č. j. 2 T 182/2013-173, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2014, č. j. 4 To 509/2013-216, pravomocně odsouzen pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu 18 měsíců odnětí svobody. Správní orgány jsou stejně jako správní soud vázány rozhodnutími trestního soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemohou si o těchto okolnostech učinit úsudek samy. Není tedy pochyb, že správní orgány opatřily dostatečné podklady pro závěr o splnění první podmínky obsažené v § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
21. Žalobce však svou námitkou o nedostatečném zjištění skutkového stavu spojoval zejména s tím, že nebyla provedena svědecká výpověď jeho manželky, která měla, jak je uvedeno v žalobě, objasnit kvalitu a intenzitu a rozsah rodinných a soukromých vazeb žalobce na území České republiky. V tomto ohledu považuje soud za zásadní, že správní orgány konstatovaly, že soukromé a rodinné vazby žalobce na území České republiky nejsou zanedbatelné. Při posouzení věci přitom vycházely správní orgány z toho, že žalobce má na území České republiky manželku a nezletilou dceru, které s ním žijí ve společné domácnosti, a rovněž přihlédly k tomu, že žalobce na území České republiky žije od roku 1997. Z uvedeného plyne, že pouto mezi žalobcem a jeho rodinou na území České republiky správní orgány nijak nezpochybnilly a považovaly je za skutečné. Dále musí soud zdůraznit, že žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní skutečnost ke kvalitě a intenzitě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svých rodinných vazeb na území České republiky, kterou by správní orgány nehodnotily, a ani nezpochybňoval správnost skutkových zjištění, pouze nesouhlasil s vyhodnocením skutkového stavu ze strany správních orgánů. Za tohoto stavu se soud shoduje se žalovaným v tom, že výpověď manželky žalobce byla s ohledem na dosud zjištěný stav věci nadbytečná, neboť správní orgány považovaly rodinné a soukromé vazby žalobce na území České republiky za skutečné a intenzivní a k tomuto závěru měly dostatek informací. Soud proto považuje námitku žalobce stran nedostatečnosti skutkových zjištění ze strany správních orgánů za nedůvodnou.

22. Dále se soud zabýval klíčovou námitkou žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená z hlediska dopadů do jeho soukromého nebo rodinného života. Tuto námitku považuje soud za nedůvodnou. Žalovaný se dopady do soukromého a rodinného života žalobce podrobně zabýval na stranách 4 až 8 svého rozhodnutí, přičemž hodnotil jak rodinné vazby žalobce na území České republiky, tak i délku pobytu na území České republiky a jeho ekonomické poměry. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že na území České republiky žije poměrně dlouhou dobu (od roku 1997), na druhou stranu je však třeba poukázat na to, že se z Vietnamu do České republiky přestěhoval až ve 32 letech, a bezpochyby tak zná tamní jazyk a kulturu, a návrat do země původu, a tedy i do známého prostředí, nemůže představovat intenzivní zásah do života žalobce. Ani z hlediska ekonomických poměrů žalobce nelze hovořit o tom, že by dopad rozhodnutí správních orgánů mohl být shledán nepřiměřeným. Žalobce byl držitelem živnostenského oprávnění s oborem činnosti velkoobchod a maloobchod a zastavárenská činnost s použitým zbožím. V případě podnikatelské činnosti spojené s prodejem věcí přitom nejde o natolik specifickou činnost, že by ji nemohl žalobce vykonávat ve své vlasti. Lze dále konstatovat, že žalobce je dospělý muž, který by měl být schopen se o sebe postarat, a to i mimo území České republiky, přičemž ve správním řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, které by mu v tom bránily.
23. K povaze a pevnosti rodinných vztahů je třeba opětovně zdůraznit, že správní orgány nijak nezpochybnilly skutečnost, že žalobce sdílí domácnost s manželkou a nezletilou dcerou a že vztahy mezi nimi jsou pevné. Ostatně si lze obtížně představit pevnější vztahy než ty, které se vytvoří mezi otcem a jeho dcerou nebo mezi manželi ve fungujícím a spokojeném manželství. Skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dítětem na území České republiky, tedy nepochybně znamená intenzivní zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím pravidelných návštěv manželky a dcery u něho ve Vietnamu nebo v jiném státě, jež si zvolí případně pro svůj budoucí život, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů významnější zásah do jejich rodinných poměrů.

24. V dané věci tedy bylo třeba poměřit výše popsanou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání, a následně posoudit, zda lze i přes zásah do soukromého a rodinného života dopad rozhodnutí správních orgánů hodnotit jako přiměřený.
25. Důvodem k vydání rozhodnutí správních orgánů bylo odsouzení žalobce pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Z trestních rozsudků plyne, že žalobce v období od poloviny roku 2012 do března 2013 v prodejně Večerka v Duchcově, kterou provozoval, prodával pravidelně čtyřem osobám pervitin. Žalobce se tedy dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného § 283 trestního zákoníku. Tuto trestnou činnost páchal žalobce úmyslně, po dobu několika měsíců, za účelem dosažení zisku. Škodlivost jednání žalobce rovněž dle soudu zvyšuje skutečnost, že prodával pervitin osobám nižšího věku a ze sociálně slabších vrstev, které na nákup drogy využívaly finanční prostředky poskytnuté jim ze systému sociálních dávek či na základě půjček od příbuzných. Soud dále při hodnocení závažnosti trestného činu žalobce akcentuje, že k páchání své trestné činnosti žalobce zneužíval výkon své podnikatelské činnosti, jelikož pervitin prodával v obchodě, který provozoval. Rovněž to, že žalobce byl již v roce 2010 odsouzen za přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží k peněžitému trestu, svědčí o jeho celkově nízkém respektu k dodržování zákonů České republiky, neboť i přes toto odsouzení se opětovně dopustil závažné a společensky velice škodlivé trestné činnosti. Soud nemůže souhlasit s tvrzením žalobce o tom, že správní orgány pominuly roli žalobce při páchání této trestné činnosti, neboť jeho role při páchání trestné činnosti byla evidentně zcela rozhodující, jelikož to byl pouze a jenom žalobce, kdo podle trestních rozsudků prodával pervitin přímo uživatelům této drogy.
26. K posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34, www.nssoud.cz, ve kterém tento soud konstatoval, že: *„Za intenzivní zásah do práva na soukromý a rodinný život cizince lze považovat skutečnost, kdy již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. Jako hlavní alternativa se tak jeví návrat stěžovatele do Vietnamské socialistické republiky s tím, že rodinní příslušníci budou stát před volbou pouhých návštěv se stěžovatelem či trvalejšího přemístění za stěžovatelem. [...] Stěžovatel se spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu, jejímž objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečností takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako velmi vysokou. [...] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany významný zásah do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený.“ Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že „stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávaném případě. Soud tedy shrnuje, že se žalobce na území České republiky dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Soud tedy aproboval závěry správních orgánů, že dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života nelze s ohledem na konkrétní okolnosti tohoto případu shledat nepřiměřenými. Soud se proto neztotožňuje s názorem žalobce o „argumentaci kruhem“ ze strany žalovaného, neboť ten své rozhodnutí založil na logických závěrech, které mají oporu ve správním spisu a zohledňují jak intenzitu porušení zákona, jež vedlo k jeho vydání, tak i relevantní rodinné vazby žalobce na území České republiky.

27. Žalobce dále při ústním jednání uvedl, že rozhodnutí správních orgánů je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Tímto tvrzením se soud meritorně zabýval, neboť je považoval za konkretizaci včas uplatněné námitky týkající se dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud v tomto směru konstatuje, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nejsou v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Je pravdou, že předmětná úmluva v čl. 3 stanoví zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů, nicméně nelze přehlédnout, že tato úmluva též počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů státu a na základě platného práva. Soud opakovaně zdůrazňuje, že v tomto řízení jde o zrušení povolení k trvalému pobytu, a žalobci tudíž není rozhodnutím správních orgánů zabráněno ve styku s dcerou. Bude na žalobci, jak si v budoucnu uspořádá své poměry a rodinný život tak, aby se svou dcerou mohl stýkat. Česká republika v souladu s čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte přitom uznává právo dítěte odděleného od jednoho z rodičů udržovat osobní kontakty. Je tak smutným faktem, že pokud dojde k oddělení žalobce a jeho dcery, bude to pouze v důsledku závažného a společensky velice škodlivého jednání, za které nese plnou odpovědnost žalobce. Soud nemůže ani přehlédnout, že dcera (i pokud by žalobce skutečně opustil území České republiky) zůstává v péči matky žalobce, a má tak zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů, což již v minulosti z důvodu výkonu trestu žalobce musela podstoupit a toto dlouhodobé oddělení od žalobce překonat, a to čistě jen z důvodů stojících na straně žalobce. Námitku žalobce stran toho, že rozhodnutím o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce dojde k porušení Úmluvy o právech dítěte, soud nepovažuje za důvodnou.

28. Soud konstatuje, že považuje za velmi smutné, že žalobce důsledkům svého jednání vystavil manželku a svou dceru, s nimiž žije ve společné domácnosti a s nimiž má podle svých tvrzení hluboký citový vztah. Nicméně zájem České republiky na tom, aby se takové osoby jako žalobce na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným rodinným vztahem žalobce s jeho manželkou a dcerou. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území České republiky mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o ně může přijít.
29. Za irrelevantní soud považuje námitky žalobce brojící proti tomu, že žalovaný uvedl, že si žalobce může požádat o jiné oprávnění k pobytu na území České republiky. Soud poznamenává, že podstatnými okolnostmi pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je pouze to, zda byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Tyto dvě podmínky, jak je výše uvedeno, byly naplněny. Okolnost, zda žalobce může po zrušení trvalého pobytu pobývat na území České republiky na základě jiných pobytových oprávnění či že může mít po určitou dobu problém se získáním nižšího pobytového oprávnění v důsledku jím spáchané trestné činnosti, není pro rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu rozhodující, a správní orgány ji proto nemusí v tomto řízení hodnotit. Pokud tedy žalovaný poukázal na to, že si žalobce může požádat o nižší pobytový status, nemůže mít toto konstatování žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť je uvedl nad rámec potřebného odůvodnění jako doporučení pro možné budoucí řešení pobytové situace žalobce, a nejedná se tudíž o důvody, na kterých by žalovaný založil své závěry o přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
30. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. prosince 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.